

Pobalinka

Tomboy

Francija, 2011

82 min

Scenarij in režija: Céline Sciamma

Fotografija: Crystel Fournier

Montaža: Julien Lacheray

Glasba: Para One

Produkcija: Bénédicte Couvreur/Hold Up Films

Igrajo: Zoé Héran, Malonn Lévana, Jeanne Disson

Kratka vsebina:

10-letna Laure (Zoé Héran) se z družino preseli v novo mesto. Ima kratke lase in rada igra nogomet, tudi z družino – mamo, očetom in mlajšo sestrico – se odlično razume. Okoliški otroci jo zamenjajo za dečka, nato se tudi sama predstavi kot Michaël. Z njimi igra nogomet, se lovi, plava in pohajkuje. Med Michaëlom, ki je preudaren, a hkrati odločen, in Liso (Jeanne Disson), najstarejšim dekletom v skupini, se splete nedolžna romanca. Laurina mlajša sestra njeno/njegovo skrivnost sčasoma razkrinka, a jo Laure prepriča, da je ne izda staršem. Ko Michaël v pretepu premaga fanta iz sosese, nato pa ga ta zatoži staršem, za dvojnost njenega/njegovega življenja izvedo sami. Laure prisilijo, da obleče deklško obleko in se svojim prijateljem opraviči; tudi Lisi se predstavi na novo, tokrat kot Laure.

O filmu in avtorici:

Céline Sciamma je slogovne smernice svojega filmskega ustvarjanja odločno začrtala že s svojim prvencem, *Vodne lilije* (Naissance des pieuvres, 2007), v enaki smeri še izraziteje nadaljevala štiri leta kasneje v *Pobalinki* (Tomboy, 2011) in le z manjšim odmikom od naturalizma tudi v *Bandi punc* (Bande de filles, 2014). Filmi po režiserkinih besedah sestavljajo »trilogijo odraščanja«, v kateri se je že vse od *Vodnih lilij* avtorsko, predvsem stilistično in logistično vzpostavila kot predana minimalistka. *Pobalinko* je posnela z digitalnim fotoaparatom Canon 7D, ki se večinoma uporablja za fotografijo in je v primerjavi s filmskimi kamerami zelo lahek in mobilan, odličen za snemanje otrok v gibanju, narejen za ustvarjanje jasnih slik tudi v skrajno močni ali šibki svetlobi. Vsi mladi igralci in igralki so v njenih filmih naturščiki, dialog je omejen na najnujnejše. Odločilni dramatični trenutki so namesto z besedami izraženi v tišini, s pretežno neberljivimi, statičnimi obraznimi izrazi igralcev.

Vsi trije filmi si med seboj poleg slogovnih značilnosti delijo tudi nekaj tematskih potez – poleg tega, da gre za trilogijo o odraščanju, se vsi trije filmi ubadajo s prevpraševanjem binarne in statične spolne in seksualne identitete, ki jo protagonistkam na bolj ali manj posreden način vsiljuje in sugerira okolica. V *Vodnih lilijah*, ki se odvijajo v neimenovanem pariškem predmestju skozi lenobno poletje nedoločenega leta, tri petnajstletna dekleta raziskujejo svojo prebujajočo se seksualnost. *Pobalinka* raziskovanje lastne spolne in seksualne identitete nadaljuje, le da zakoplje še globlje, v upor proti binarno definiranimu, statičnemu konceptu spola. *Banda punc* se po belskih junakinjah srednjega razreda, katerih osrednja težava je spolna identiteta in seksualnost, preseli v revnejša, večinsko črnska pariška predmestja, kjer je vsakršno odstopanje od normativnega spolnega vedenja še strožje zatirano.

Predlogi za ogled drugih filmov:

Vodne lilije (Naissance des pieuvres, 2007, rež. Céline Sciamma)

Orlando (1992, rež. Sally Potter)

Heartstone (*Hjartasteinn*, 2016, Guðmundur Arnar Guðmundsson)

Ko imaš 17 let (Quand on a 17 ans, 2016, André Téchiné)

Pripravila: Tina Poglajen (Zavod Vizo)